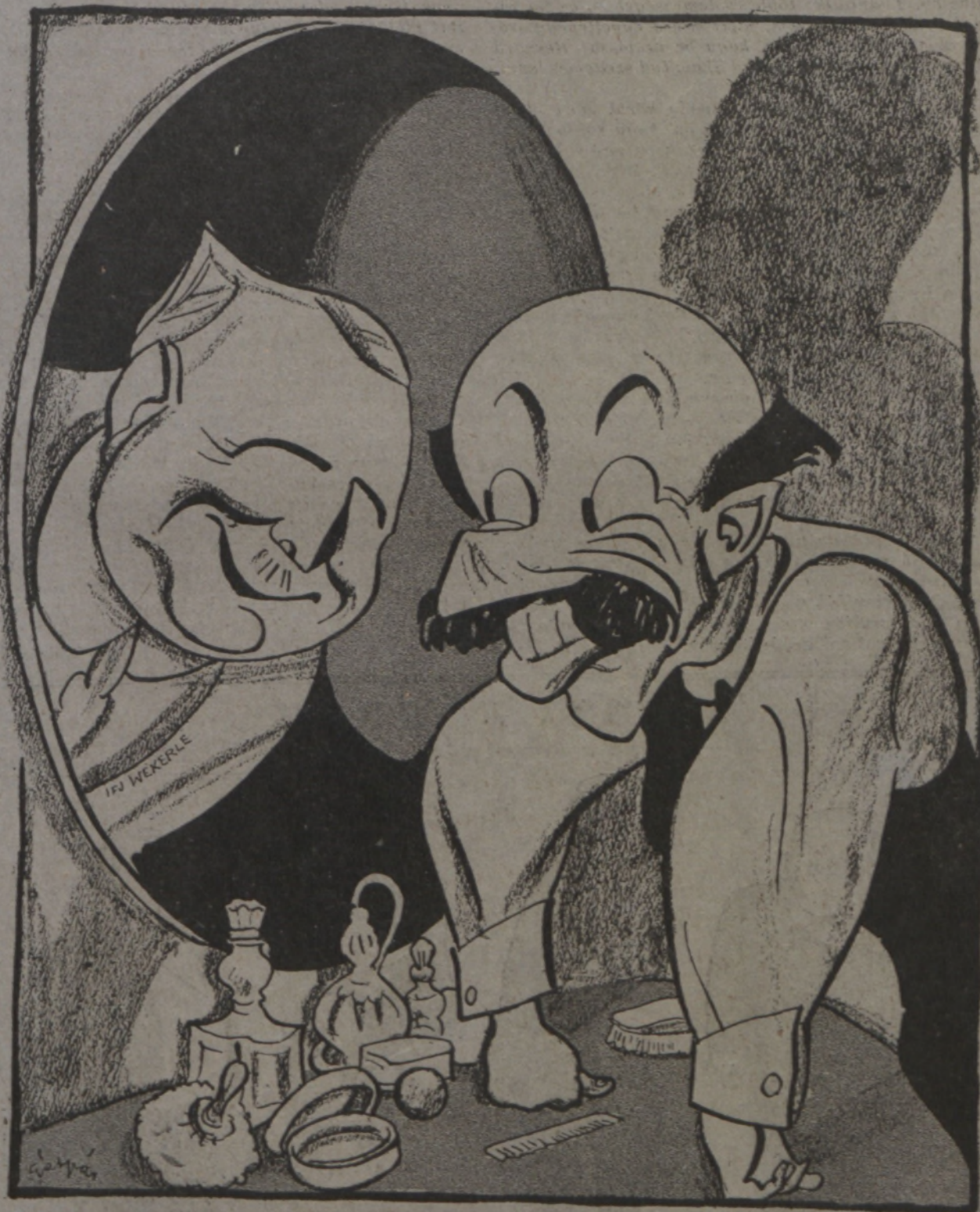

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1928 NOVEMBER 20. * 33. (3108) SZÁM * HATVANEGYEDIK ÉVFOLYAM

A TÜKÖRKÉP

BETHLEN: No nézd csak!... Mintha kezdene megváltozni az arcom...

Ára 50 fillér

Nyílt levél Bernard Shaw-hoz

Mester!

Ön nem tud magyarul, én nem tudok angolul, tehát pompásan megértjük egymást. Csak az a baj, hogy ön túlságos főrban van. Az ön írásait ugyanis lefordítják magyarra és minden nyelvre s ezért tudja a világon mindenki, hogy ön egy szellemes író. Az ön írásaimat viszont nem fordítják le angolra és ezért nem tudja senki Angliában, hogy — én nem vagyok olyan szellemes, mint ön, nagynevű G. B. S. De talán ép ezért többet is engedhetek meg magamnak, mint ön. Tudniillik: több szellemességet — az ön rovására. Mégsem teszem, mert nincs egyetlenegy író, aki olyan elvakult lenne, hogy be ne lássa: Bernard Shaw rovására csak Bernard Shaw tud szellemes lenni. Illetve: a legszemesebb.

Egyik nyilatkozatában, amely körül most olyan nagy vihar támadt, azt mondja ön, hogy magyar szeretne lenni. Megdöbbant a szívünk: a nagy Bernard Shaw — Shaw, esetleg Saw, sőt talán Sav Bernát szeretne lenni. Sav Bernát! Tudja ön, Mester, mit jelent Magyarországon ezzel a névvel írónak lenni? Biztosíthatom: ép úgy nem kerülne be a Nemzeti Színházba, mint ahogy ezentúl Bernard Shaw névvel sem kerül be oda. Igen ám, de mikor alaposabban szemügyre vettem a Prágába címzett mondókáját, azt láttam, hogy ön inkább magyar szeretne lenni Csehországban, mint csehország Magyarországon. Ej, ej, ravasz öreg Mester... ön tehát nem Magyarországon akar magyar lenni, hanem Csehszlovákiában.

Miután ezt a levelet úgy sem érti meg, most valami nagy gorombaságot illenek ösz fejéhez vágnom. Minek? Azért a pénzért, hogy ön magyar írásokról egyáltalán nem vesz tudomást, legyünk legalább udvariasak. Mint, teszem azt, egy művelt ír költő a műveletlen nem-ír olvasóhoz. Egyáltalán: a nem író- és nem olvasóhoz.

Nézzé csak, egyetlen édes, drága, cinikus Mester, aki egy jó viccért a tulajdon színdarabjait is ledöfi, én szaván fogom önt. Rendben van: ön magyar akar lenni Csehszlovákiában, legyen hát magyar. Ahhoz, hogy ez sikerüljön önnek, előbb meg kell tanulnia a magyar nyelvet szóban és írásban. Mert tudja-e, Mes-

ter, Csehszlovákiában nem boldogul az a magyar, aki nem tud tökéletesen magyarul. Egy pillanatig sem kétlek, hogy ön — lángelme létére — már hónap alatt megtanul magyarul. Miután ez megvan, körülnéz Csehszlovákiában: mit lehetne ott kezdeni magyar nyelvvel? Hopp, hiszen én író vagyok — mondja ön — és beállít egy magyar lap szerkesztőségébe. Már éppen alkalmazzák is kétezer cs. k. havi fizetéssel, mikor beidézik a rendőrségre és felszólítják: igazolja, hogy a nagynevűjének a keresztapja és a dédapjának a másodunokafivére valamelyik szlovenszkói községben szerzett illetőséget. Ön nagyon szellemes, tehát találékony ember, drága Mester, de ezen a ponton csödöt fog mondani a zsenialitása.

Ezek után mi történik?...

Ezek után az történik, hogy önt kiutasítják Csehszlovákiából és a határon átadják a magyar hatóságnak. Itt ön, a mindig talpraesett ember, a következő nyilatkozatot teszi közzé a lapokban:

„Testvéreim, magyarok! A csehszlovák kormány kiűzött hazámból. Idejöttem, mint eleven tiltakozás az önkény ellen. Fogadjatok jó szívvel, hiszen tudjátok, hogy én vagyok a világhírű ír költő, Bernard Shaw, jelenleg: Sav Bernát.”

Mester, ön briliánsan számított. Azzal az ötlettel, hogy magyar akart lenni Csehszlovákiában, rövid idő alatt elérte azt, hogy a legelső magyar író lett — Magyarországon.

Mester! Engemet nem lehet becsapni. Én átlátok a szitán. Önt kezdi nyugtalanítani néhány világhírű magyar drámaíró sikere. És — kerülő úton persze, mert olyan „Drehkopf”-hoz, mint amilyen ön, csak ez illik — magyar író akar lenni. Mester, én értem önt.

De akkor mondja, az isten szerelmére, mi a pokolba volt szüksége arra, hogy megbántsa a magyarokat? Mért rontotta le az első lépés hatását? Ön nem tudja megmagyarázni, de én igen. Tehát: ön mondott valamit, Mester és megijedt, hogy nincs benne ellentmondás. Gyorsan sietett hát ellentmondani, nehogy azt higgyék, hogy már kezd öregedni. Így van? ... Ön ellentmond? ... Akkor meg vagyok nyugodva.

Molnár Jenő

„PESTI FŐURAK“

Karikatura-sorozat a Grand Caféból

Miregondolaközönség, ha ujságot olvas?

A hír:

Maniu, az új román miniszterelnök így nyilatkozott: „Több lopás nem lesz. Én Nagy - Románia minden polgárát egyenlő lopási jog illeti meg?”

Kétszázkilencvennégy pengőbe kerül egy telefonbeszélgetés Newyorkkal.

A Luther-Szövetség a mozifilmek fokozott cenzuráját követelte.

Bud János szerint a külföldi tőke nagyobb bizalommal jön az országba, ha itt is komoly tőkeképződést lát.

Folyton azt hangoztatják a miniszterek, hogy az exportot jól kell megszervezni.

Bethlen a házszabályrevízió-nál a titkos választójogra is gondol.

Az Etna után kitört a Vezuv is.

A „Tábornok”-nak nagyon jól megy a Nemzeti Színházban.

Vass József azt mondta, hogy mindenki vitéz, aki dolgozik.

Az Akadémia könyvkiadványait nem engedik be a lecsatolt területekre.

A gondolat:

Úgy érte ezt Maniu, hogy a jövőben Nagy-Románia minden polgárát egyenlő lopási jog illeti meg?

Ne is álmadjon róla Newyork, hogy az én hangomat hallja!

Hogyan? Már azt is követelni kell, ami van, sőt túltengésben van?

A magam részéről is szívesen adok a barátomnak száz pengőt, ha kölcsönöz nekem száz pengőt, hogy hitelezzen nekem.

Milyen finoman tudják beadni egy új kormánybiztosi állás megszervezését!

Hát a nép kire gondol a titkos választójognál?

Érdekes nevük van Itáliában az anyósoknak.

Mikor fog már a civileknek is jól menni?

Furcsa és mégis azt mondja a feleségem, hogy gyáva kutya vagyok.

Csonka-magyarország területére beengedik. Sajnos.

Dirmeg-dörmög a medve...

Maniu miniszterelnök: Vigyázz, mert ha nem táncolsz úgy, ahogy én dudálok, szólok Bethlennek... az nagy vadász!

Nem igaz,

hogy Rassay titokban gratulált Gál Jenőnek az Erdélyi-bűnyügyben való védői szerepléséhez;

hogy a Munkásbiztosítónál csak éppen Huszár Károly, az elnök, nincs biztosítva;

hogy Maniu Gyula igazságügyminiszteri tárcát ajánlott fel Nagy István bírónak szabadulása esetére;

hogy Bernard Shaw helyett is csak a házi szerzői darabjait játszatja a Nemzeti Színház;

hogy a „Bölcsődal” elaltatta a közönséget;

hogy a jó magyar cigaretták árát fölemelték, miután a rossz egyiptomi cigaretták árát leszállították;

hogy Bethlen István most már tíz évig nem nyilatkozik a királykérdésről, hiszen ő sem gondolja úgy, hogy kilenc évnél tovább lesz miniszterelnök;

hogy a királyuccai kereskedők a házszabályrevízió miatt követnek el öngyilkosságot;

hogy Wekerle Sándorra nem irigykednek a primadonnák a hódító molya miatt.

Hatezer kilométerről és egy lépés közelből

Olvastuk, hogy azok az egyszerű terézvárosi emberek, akiket elsőnek szólított fel telefonon a newyorki rokonuk, úgy meg voltak illetődve, hogy egy szót, egy hangot sem tudtak bementeni a telefonba. És ekkor hatezer kilométer távolságból megszólalt a rokon:

— Kérdeztek hát valamit!

Ez a megható eset jut eszünkbe, amikor Bethlen István gróf először jelent meg hosszú távollét után a parlament folyosóján álldogáló hívei közt, akik annyira meg voltak illetődve, hogy a miniszterelnökük és vezérük egy lépés közelségbe került hozzájuk, hogy Bethlennek kellett biztatni őket:

— Nos, kérdeztek hát valamit!

Merénylet Poincaré ellen

A napokban egyik pesti társaság Poincaré francia miniszterelnökről beszélgetett. Egy őrizetlen pillanatban Papp Jancsi, aki szintén a társaságban volt, lelőtte a poin-t. Szegény Caré, most itt áll poin nélkül.

Autogrammot rejtettünk el

a Borsszem Jankó jelen számában. Az olvasónak Zsirkay János névalírást kell megtalálni. Az a szerencsés olvasó, aki nem találja meg, nem kapja meg Zsirkay összegyűjtött műveit.

A jövő héten Kuna P. András autogramma kerül sorra. Már kezdi írni.

Borsszem Jankó a színházban

A TÁBORNOK

vagy: Bajor Gizi nem közönséges dilemmája a hadikórház és a lövészárkok közt

Első roham

Márkus Emma (mint ápolónő a főorvoshoz): Mondja csak, főorvos úr, tulajdonképpen mért olyan jó ember maga?

Gál Gyula: Mert rám osztották ezt a szerepet. A Csontos egy emberevőt játszik. Az ő szerepe jobb. Az emberek szeretik a vadat. Ön is, grófnő?

Márkus Emma: Igen, de csak szemban.

Gál Gyula: Hiszen az most van. A színházakban annyi vadat tálnak fel, hogy...

Bajor Gizi (belép): Tévedés, kérem. Én egy szelíd vagyok.

Gál Gyula: Mi tetszik, asszonyom?

Bajor Gizi: Mit kapni ebben a hadikórházban?

Gál Gyula: Mentsen föl a felelet alól.

Bajor Gizi: Fölmenteni, igen... De az uramat is föl akarom menteni a frontszőlőalól.

Márkus Emma: Gizi, te tévedsz, ez a honvédelmibe tartozik. Mink, Nemzeti Színház pedig a kultuszminisztériumban vagyunk.

Bajor Gizi (csöndesen sír): Egy tábornokot akarok. (Toporzékol.) Egy tábornokot! Ne legyen fiatal, de öreg se legyen, nem bánom, ha pocakos is.

Csontos Gyula: Parancsol nagysád?

Bajor Gizi (végigméri): Ki ön? Nem ismerem.

Csontos (Gálhoz): Szavamra, félrebeszél. A „Déryné ifiasszony”-ban is együtt játszottam vele. (Bajorhoz): Én vagyok a generális, a Rettenetes. Hamm, ham-ham!

Bajor Gizi: Generális? Mi az? Több, mint egy vezérigazgató?

Csontos: Sőt! Hadvezérigazgató. Ez imponál önnek?

Bajor Gizi: Csakis! De várjon, előbb bekötöm a fejét.

Csontos: Hja igaz, a fejsebem! De a végén úgyis én kötöm be a maga fejét.

(A nézőtérén fogvacogva ülő hadi fölmentettek kéjesen tapsolnak.)

Második roham

Márkus Emma (Bajorhoz): Megfőzte már?

Bajor Gizi: Mondja, grófnő... ha a tábornok fölmenti a férjemet, ön is fölment engem?

Márkus Emma: Édesem, rég meg-

mondta az adomabeli zsidóasszony: Krieg ist Krieg.

Bajor Gizi: Köszönöm. Mert tetszik tudni, ez a Csontos nagy kujón. Csak úgy adja a nőgyűlölet.

Márkus Emma: Nőgyűlölet? Nem rossz. Engem is azzal vettek le a grófkisasszonyi lábamról. Tegnap, hallom, színházban voltak. Milyen volt az előadás?

Bajor Gizi: Frontszínesek... Képzelteti, grófnő. De hát mit csinálnak? Az igazi színészek a fronton vannak. (Zokog.) És az én férjem a lövészárkokban! Jaj, mit tegyek?

Csontos: Beszéljen Zilahy Lajossal. Én már beszéltem vele. Azt mondta, erről az egész históriáról tizenkét év múlva színdarabot fog írni.

Bajor Gizi: Az a sápadt fiatalember az 57-es szobában? ... Milyen boldog! Ő már tudja, hogy nem fog el-esni. De az én uram! ... (Zokog.)

Csontos: Hagyja abba, kérem!

Bajor Gizi: De mikor olyan szépen tudok sírni! (Szomorúan néz Csontosra.)

Csontos: Kérem, ne nézzen így rám!

Bajor Gizi: De mikor olyan melankólikusan tudok nézni! Hát nem érzi?

Csontos: Igen, érzem, hogy kadet vagyok.

Bajor Gizi: Akkor mars a lövészárkba és küldje haza az uramat!

Csontos (magában): Szeret, szeret! A lövészárkba küld, ahol a férje volt.

(Bajor Gizi még egyet néz, amitől Csontos a frontra és a közönség mélyen megindul.)

Harmadik roham

Csontos: Az ura elesett.

Bajor Gizi: Én öltem meg.

Csontos: Dehogy! Én öltem meg!

Gál Gyula: Dehogy! Zilahy ölte meg.

Márkus Emma: És most?...

Csontos: Miután a hangulat olyan kedvező, van szerencsém megkérni a kezét.

Bajor Gizi: Soha jobbkor. Hiszen már harminc másodperce, hogy özvegy vagyok. Nos, kadét úr...

Csontos: Pardon: tábornok.

Bajor Gizi: Na, mondhatom, jól nézek ki. Szép kis cserét csináltam.

(A nézőtérén ülő férjek bánatos generálmarsot fújnak.)

Mongodion

Színházi strófák

TÜZEK AZ ÉJSZAKÁBAN

Egy óbudai sváb megnézte
És szólt: „Ez a dráma irredentiszt.
Nem csoda, hogy tódul hozzá
Advokat, Beamter, Arzt és Dentist.”

A TÁBORNOK

A háborúban csak közlegény volt
Zilahy s most meglepi a népet:
A színműve hőseivel együtt
Ő maga is előlépett.

VÉGRE EGY ŪRIASSZONY

Faludi Jenő azt mondja: Lám,
Csak jó cím kell s megvan a hasznom.
Az egész város kíváncsi rá,
Milyen hát egy ūriasszony?

SZEGÉNY LÁNYT NEM LEHET ELVENNI

Ennek a pompás darabnak a címét
Könnyebb, kérem, elhinni,
Mint a szegény lányt a mai világban
A színházba jó helyre elvinni.

A TŪLBUZGÓ FIATALEMBER

A bemutató után szigorú volt
Néhány nagyképű műtész,
De szerzői rendben, rangban
Azért mégis csak vitéz a Vitéz.

Egy kis pletykát ah Jankó, ne legyen oly fajankó!

— A pletykát!

— Tessék. Tehát: a kis szöke művésznőhöz így szólt a vőlegénye:

— De drágám, figyelmeztetlek, hogy ha a feleségem leszel, vissza kell vonulnod a színpadtól.

— Ugyan, — legyintett a kis művésznő — érdemes arra a kis időre?

Színházi töprengés

— Mihelyt nem csinálnak százas szériákat a magán-színházak, rögtön vissza akarnak szerződni a Nemzeti Színházhoz az elszerződött tagok?

A „Fészek” klubban

— Hallom, hogy a Belvárosi Színház legközelebbi újdonsága megint idegen darab lesz.

— Nem igaz. Hazugság.

(Utóirat: Hogy mi ebben a vicc? Az, hogy a színház legközelebbi újdonsága magyar darab, Bíró Lajos a szerzője és a darab címe: Hazugság.)

FŐVÁROSI OPERETT SZÍNHÁZ

Ábrahám—Drégely—Harmath

AZ UTOLSÓ VEREBÉLY-LÁNY

A magyar operett szenzációja

Gádl Franciska, Fejes Teri, Kabos, Szokolay,
Sarkadi, Kertész, Radó

Maga csak tudja Intim Sziriusz,

milyen idők várhatók mostanában?

— Ellenzéki kedélyekben nagy borulás, az egyetemeken bő lecsapódások várhatók. A politikai égbolt felhős, Bethlen tervéi továbbra is ködösek maradnak. Az időjárás tünetek és a sűrű parlamenti szünetek azt mutatják, hogy a helyzet nem javul. A napok rövidülése és a fővárosi mandátumok meghoszabodása előrelátható. Prognózis: a „Sasok” klubjában nagy lehülés (több fokos); vidéken bő eső, házhelyenként súlyos adókkal.

Tünődések

Seiffensteiner Salamontul

Arrul, hodj o demokrata pártbul kiléptek o Rassay, Sándor Pál meg o Baracs oreságok és o másik nédjen külön morodtak, jotja az eszembe edj anekdot. Cservenkán oz úri kaszinóba nadjon kellemetlen volt o rendes kalábriász-társaságnak o sok kibic. Ezen udj segitettek, hodj edj nap o partnerek edjenkint kimentek és megkérték o kibicet, hogy edjelüre jáccon heljettük. Mire mind o nédj partner heljett o három kibic jáccott, o játékosok o másik szobábo kényelmesen leültek és nyugodtan jáccottak kibiccek nélkül. Osz-posz idj alakították meg o Rassay, o Sándor Pál meg o Baracs oreságok a kibicmentes nemzeti szabadelvű csoportot.

Vonnok elvakult pületikusok, okik nem okorják látni edjetlen liberális embert se nem. Élt eccer valahol o Dunántúl edj nadj antiszemit fűszol-gabíró, bizemos Párducfay nevezetű, oki öregkorára megvakulta szegény. Omint sétál oz uccán o vezetűjével, mezóltítja ütet o szomszéd, o Menáse: „Nú, hodj éri mogát o tekintetes oreság?” Mire o Párducfay, oki megismerte o Menáse hangját, felelt: „Te vagy az, kedves szomszéd? Megismertelek a hangodrul. Hát látod, öreg, mire jutottam! Nagy baj biz ez!” O Menáse mondta rá szelid hangon: „Vigosztolja mogát o tekintetes oreság avval, hodj o jó isten meghollgotta o künyürgésit. Mindig oztot teccett kívánni, hodj edjetlen edj zsidót se lászon többé mogo elütt. Nú, hát eztet el is teccett érn: mostand már edjetlen edj zsidót se nem teccik látni.” — Oztot mondok: vidjázsonok azok o reakciós oreságok, hodj mit kívánnok moguknak!

Oz új román miniszterelnüknek oz volt oz első programja, hogy nem engedj meg többé oz állami lopást. Mikor eztet hallott o Bratianu oreság, bizemosan eszibe jutotta neki is ez az anekdot. Eccer o Simse Hosenstinglt árucsalásért beidézték a rendűrségre. Mikor nadjnehezen eleresztik, hazarohan és fülhéberegve mondja o feleséginek: „Mit szólsz, o kapitány oztot mondta nekem, hodj ha idj folytatom, még a fedjházba kerülök.” — „Na és te mit feleltél?” — kérdezett oz asszony. — „Mit? Edj szót se! Csak nem fogok edj ilyen jovíthatatlan pesszimistával vitatkozni!” — Cince-conce: csak nem fog a Bratianu oreság edj oljan jovíthatatlan — optimistával vitatkozni, mint o Maniu oreság, oki oztot hisz, hodj lopás nélkül fűnn lehet tortoni oz uralomt Romániába.

Valami a politikáról

— Vegye tudomásul, hogy az én politikai meggyőződésem tisztább, mint az öné.

— Nem csoda, ön hetenként változtatja a politikai meggyőződését.

BORSZEM JANKÓ A T. HÁZBAN

Bethlen István esete Meskó Zoltánnal

Szerdai interpellációs nap a parlamentben. Bethlen István gróf, újabb szokásához híven, barátságosan elvegyül a jobboldali folyosón csoportosuló képviselők közt. Mikor meglátja Meskó Zoltánt, mosolyogva nyújtja a kezét:

— Na, Zoltán, van-e valami friss vidámság a tarsolyodban?

— Van, kegyelmes uram, — feleli Meskó, akit anekdotázás dolgában nem lehet egykönnyen zavarba hozni. — Egy kispapjáról szól a história, aki valami örökség révén antik órához jutott. Vacaknak nézte, semmire se becsülte. Egyszer csak, mikor a felesége a városba készül, azt mondja neki:

— Vidd be magaddal ezt a vacak órát is, aztán add el a botosnak, hátha ad érte két-három pengőt.

Az asszony beviszi az órához, aki szakértő szemmel nyomban megállapítja, hogy az antik óra sok száz pengőt ér.

— Mennyit ad érte?

— Ötven pengőt, — mondja az órás.

— Adja ide! — siet a válasszal az asszony.

Mikor már a markában szorongatja az ötven pengőt és kifelé megy, így morfondál magában:

— Ha olyan hirtelen ötven pengőt adott érte, akkor biztosan többet ér. Visszafordul és azt mondja:

— Csakhogy ennek az órának fortélyja is van ám, kérem.

— Fortélyja? Micsoda fortélyja? — kíváncsiskodik az órás.

— Hát ingyér nem mondom meg. De ha húsz pengőt fizet, megmondom.

— Itt a húsz pengő.

A szoknyája zsebébe gyűri, aztán megszólal:

— Idefigyeljen. Amikor ez az óra tizenkettőt üt, oszt hetet mutat, akkor pontosan félegy óra van.

Bethlen és a képviselők gyűrüje, amely élvezettel hallgatta a jóízűen előadott esetet, fenhangon hahotázik. De Meskó Zoltán jelt ad a mutatóujjával:

— Még nem fejeztem be, kegyelmes uram. Most jön az applikáció.

— Halljuk, hogy szól az az applikáció?

— Úgy vagyunk mink a te politikáddal is, mint a városi órás a kispapjáról antik órájával: mást üt, mást mutat és sohase tudjuk, tulajdonképpen hány az óra.

A miniszterelnök elkacagja magát és így válszol:

— Adj húsz pengőt, Zoltán, akkor elárulom a fortélyját.

Rádiókészülékek reklámcélokra

Német cég reklámcélokra és további ajánlásra nagyobb mennyiségű rádiófelvevőkészülékeket ad érdekelteknek tulajdonba. Szétosztásra csak három- és négy-lámpás készülékek kerülnek garantált távolsági vételre hangszóróval.

Semmiféle kötelezettség ezzel nem jár. A csekély költséget (szállítási, csomagolási, adminisztrációs költségek) az átvevő viseli.

Érdekeltek levelezőlapon írják meg pontos és olvashatóan írt címüket a következő címre:

Radiofabrik **E. Gräb & C. Rottloff**, Abtlg. X.
Berlin, N. 4, Gartenstrasse 100

A Borsszem Jankó mindenre képes melléklete

A belügyminiszter megtiltotta a kávéházi táncolást. Képünk a rendelet megokolását mutatja be.

A belpolitikai helyzet, vagy: másutt is vannak nézeteltérések.

Mint képünkön látható, vége a szép nyárnak.

Kép a nagyvilágból: Zubkov ismét házassági tervekkel foglalkozik.

A szociálisták főkivánsága: a 8 órasi munka, 8 órasi szórakozás és 8 órasi alvás lassankint kezd megvalósulni. Az alvás például már hatályban van.

Képünk azt a jelenetet ábrázolja, amint Méhely tanár éppen indexre helyezi a zsidó diákokat.

Pillanatfelvétel az uccáról, vagy: a kis csibész, aki egy pillanattal előbb vett fel egy eldobott finom kheidvét.

Zsirkey panaszra megy a honvédelmi államtitkárhoz, hogy a katonák elnyomják az írókat. Ő például egy „Tábornok” miatt nem jut szóhoz a Nemzetiben.

Ime, az a bizonyos jól értesült politikai kör, amiről annyit beszélnek.

Sokorópátkai Szabó István bizalmas levele Patacsi Déneshez

Kisüstös jóreggelt adjék az ég néked,
Szörnyű tekintélybe éljen a háznéped.
Én nem tom, mit akar újabban a Bethlen, —
Amiket most művel, az már tűrhetetlen.
Ha beszámolóra a számat föltátom,
Röpül a záptojás, már előre látom,
De száll a göröngy is, meg a rohadt alma,
Szerbuc kerületem, híres Pannonhalma.

De te is ki vagy ám téve a veszélynek,
Mert kerületedbe' furcsákat beszélnek.
Szigetváron mondták, hogy a tisztviselőt
Úgy szereted, akár csak a vese-velőt:
Aprítva, pedig hát te vagy mindnek atyja,
Mégis mind a fogát feléd csikorgatja.
Meg oszt a földosztás néked aranybánya.
(Aki el nem hiszi, menjen csak Moldványra!)
Ilyet még nem látott a „ködös Albion”,
Ahogy hetven holddal téged az „Albi” „nyom”.
Szentdénesen még csak bukfencet vetettél,
Most vethetsz már mindent, hisz földesúr lettél!
Mint csődörös még csak magadból keltél ki
S most magodból búza, árpa, zab, rozs kel ki.
Különként fasszoltad csődörnek a zabot,
Most meg a Mózsinak vagónszámra adod.
Lám, ilyen az élet! Amíg pórul járt sok,
Addig taligások lettek új mágnások!

Hát a többi pógár? ... Az ám a bökkenő!
Úgy hallom, panaszuk, jajszavuk egyre nő.
Bánfa meg Becefa, Gilvánfa, Helesfa,
Ibafa, Katádfa, Rózsafa, Megyefa,
Rónádfa, Szentkirály meg híres Kacsóta,
Nagyon neheztelnek rád, komám, azóta.
Meg oszt kerületed: lőrinci kerület,
Bizony a mandátum ott bajba kerülhet.
Mert tudod, a Lőrinc annak igen örül,
Ha dinnyéket tanál Egyed napja körül;
Azokat egyenként sorra látogatja
És mindegyiknél a névjegyét otthagyja.
Vigyázz hát, Dénesem, hogy kerületedbe
Szintén vizitálni ne legyék majd kedve.

S ehun e... pártunkba belépett a Gömbös,
Ami reád nézvést szintén nem közömbös,
Mert a honvédelmi államtitkárságot
Te lested cefetül... s ő elébed vágott.
Így van az: az egyik lám előre halad,
A másik meg szépen a hóbul kimarad,
Bár a húsfazék számunkra is lenne,
Amiből olykor a kiscgazda is enne.
Üvegen keresztül nyaljuk már a mézet,
Vagy egyebet nyaljunk? — ez köztünk a nézet.

Igaz: két hét óta kínoz a reuma,
Pedig orvosságot is adott rá Kuna.
Kicsit lábadozik már a fájós kezem,
De a rossz lábamat még mindig kezelem.
Hej, ha még ülhetnél egyszer fürge csacsin!...
Szívemből öllelek, hűséges Patacsim.

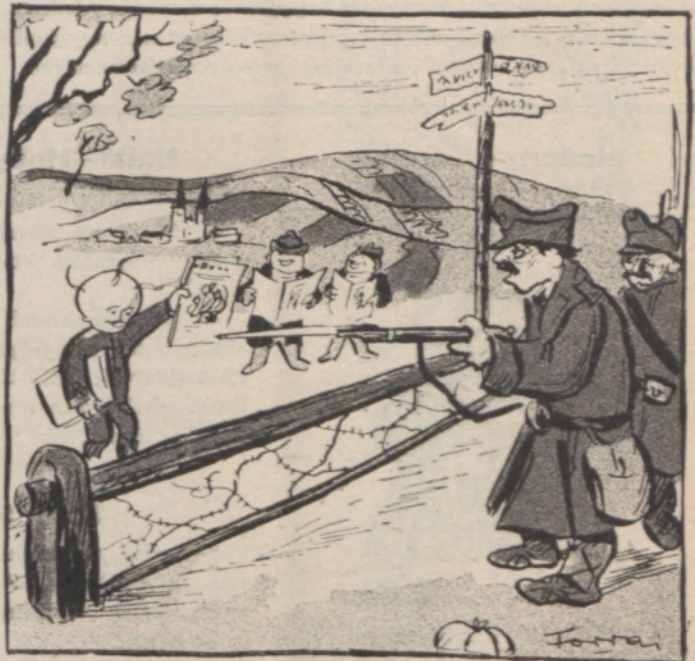
(Másolta: Ferenc diák.)

Jelszavak

- Én már tudom, milyen betegség-
ben szenved a magyar politika.
- Nos?
- Jelsavtúltengésben.

BETHLEN (turistavezető): Tet-
szik látni uraságnak azt a szaka-
dékot?... (Magában.) Kedvem volna
most lelökni, csak ne volnék úgy hoz-
zákötvé!

A trianoni határon

— *Állj, ki vagy? — Borszsem Jankó? Akkor vissza!
Nem akarunk nevető magyart látni.*

Az Erdélyi-pör hetében

Pánikszerűen menekülnek a zeneszerzők Bukarestből

Maniu miniszterelnök programbeszédének egészen váratlan hatása lett: a román zeneszerzők tömegesen hagyják el a román fővárost. Mint mondják, egy olyan országban, ahol a miniszterelnök azt a könnyelmű kijelentést teszi, hogy „lopni nem szabad”, nincs biztosítva az existenciájuk.

Modern csecsemő

— Tud már járni a kicsike?
— Nem. De autót vezetni, azt igen.

— TÍZEZER KILOMÉTER TÁVOLSÁGRA, HÁLA A TELEFONNAK, MÁR MEGÉRTJÜK EGYMÁST. MIKOR ÉRTJÜK MEG EGYMÁST EGY LÉPÉS TÁVOLSÁGRÓL IS?

Halló—Hollywood!

Két hollywoodi színész beszélget.
— Na, hogy szórakoztál a Budapesttel folytatott telefonbeszélgetés alatt?
— Ez még semmi. Én majd csak akkor leszek megelégedve a technika vívmányaival, ha tízezer kilométer távolságból élvezhetek egy jó magyar Szfinksz-cigaretét.

S. O. S.

— Tudod, miben hasonlít Bud János az elsüllyedt „Vestris” gőzhajó szerencsétlen kapitányához?
— Miben?
— Bud éppen olyan későn adta le az S. O. S. vészjelt a magyar magán-gazdaság sülyedéséről, mint a Vestris kapitánya.

Magyarok Olaszországban

Két magyar találkozik Velencében.
— Érdekes! Te eddig sohasem jártál Olaszországban és most egyszerűre... Hogy van ez?
— Ennek két oka van, kérék. Az első az, hogy orvosi tanácsra enyhébb éghajlatra van szükségem és le kell mondanom a dohányzásról, a másik az, hogy Olaszországban is lehet végre kapni jó magyar cigarettát.

Képrejtvény

A mult számban közölt rejtvény megfejtése: „Kisujszállítás”. A megfejtők közül Géczy Ödön (Budapest, Pillangó ucca 13) kap könyvjutalmat.

A Borsszem Jankó legközelebbi száma december 1-én jelenik meg

Borsszem Jankó tárcája

NEHÉZ NYELV A FRANCIA

Egy jólnevelt kisleány naplójából

HÉTFŐ. Jó szüleim elhatározták, hogy francia nevelőnőt vesznek fel mellém. A kisasszony ma már be is lépett. Jó szüleim tetszését azonnal megnyerte. Főleg a papáját. De ez nem is csoda, mert tényleg nagyon szép nő. S emellett milyen művelt! Még csak húsz éves, de már is született francia. A mamám már negyvenéves és még mindig nem született francián, csak született Blau Berta. Ezt onnan tudom, mert multkor az adóíven láttam, hogy így volt leírva: Fuksz Bernátné, született Blau Berta.

KEDD. Minden jó lenne ezzel a francia kisasszonnyal, csak ne lenne olyan ügyetlen. De rém ügyetlen. Mikor ebédelünk, állandóan rálép az asztal alatt a papa lábára. A mama emiatt máma nagyon mérges lett. Megjegyzem, a papa nem szólt soha egy szót se, pedig az ő lábára lett lépve. Csak a mama mérgelődik a dolgon. Úgy látszik, ő egy jó feleség és vigyáz a papa lábára.

SZERDA. Ma kint voltam a francia kisasszonnyal a Ligetben. Miközben üdögéltünk a padon, odajött egy bácsi és leült mellém. Beszélgetni kezdett a kisasszonnyal, aki kezdte őt franciául tanítani, mert mindig azt mondta neki:

— Ne mondja, kérem, hogy viszony, ezt úgy kell mondani: liaison. Mi franciák ezt így szoktuk.

CSÜTÖRTÖK. Szeretnék már én is valamit tanulni franciául. Eddig még csak ezt az egy szót tudom, hogy liaison. Sajnos, nincs idő a tanulásra. Otthon nem lehet tanulni, mert a kisasszony folyton csak a papával foglalkozik, mikor meg a Ligetbe megyünk sétálni, mindig odajön valaki. Ma egy

rendőr ült le mellém a padra. Nagyon unalmas volt, mert alig beszéltek valamit: folyton csak csókolóztak. Mikor hazamentünk, megkérdeztem a kisasszonytól, hogy ki volt ez a bácsi, akivel a padon csókolóztam. A kisasszony piros lett és azt mondta: a vőlegényem.

— A maga vőlegénye rendőr? — kérdeztem a kisasszonytól, mire azt mondta, hogy az nem rendőr, hanem cugszfűher.

Örülök, hogy már megint tudok egy francia szót.

PÉNTEK. Jó szüleim ma összeveszték egymással. Nagyon érdekes volt. A mama azt mondta a papának „hítvány gazember, hogy sül ki a szemed egy ilyen személlyel...!” meg azt is mondta: „nem tűröm, nem tűröm, nem hagyom beszennyezni a lakásomat”. Megjegyzem, a mamának igaza van, a papa soha nem törli meg a lábát, mikor bejön. Örökké beszennyezi a lakást. De a papa mérges lett és mindig csak azt mondta: „féltékeny vén skatulya, meg vagy örülve!” Akartam szólni a kisasszonynak, hogy jöjjön be ő is hallgatni, milyen jókat mond a papa meg a mama, de a kisasszony a szobájában ült és sírt. Ilyen buta, pont ilyen érdekes napon van neki sírnivalója.

SZOMBAT. Fuccs a francia tanulásnak! A kisasszony ma csomagolt és ment. Alig egy hétig volt itt. Igazán nem értem ezeket a szülőket. Megkívánnák, hogy egy ember egy hét alatt tanuljon meg franciául. Én bizony ez alatt az idő alatt csak annyit tanultam meg, hogy a papa egy hitvány gazember, aki beszennyezi a lakást, és nem sül ki a szeme, meg hogy a mama féltékeny vén skatulya, és meg van örülve. Franciául csak két szót tanultam: liaison és cugszfűher. A viszony, az liaison, a rendőr, az cugszfűher.

De nehéz dolog is ez a francia nyelv!

HESZ FERENC

Kitört a Gellérthegy Láva-hét Budapesten

I. Gyanus morajlások

— Már napok óta gyanus morajlásokat lehet észlelni, főtanácsos uram!

— Mit mondanak a főfögeológusok?

— Megállapították, hogy a bélistások most folyó budai kongresszusa óta hallani a morajlásokat és így kétségtelen, hogy az állásnélküliek gyomra korog.

— Ezen a bajon sürgősen segíteni kell.

— Már megrendeltem azokat a készülékeket, amelyek a gyomorkorgás zaját a negyedére tompítják.

II. Kitör a Gellérthegy

De a főgeológusok tévedtek. Nem a bélistások gyomra korgott, hanem a Gellérthegyé. Este hat órakor a korgás fülsiketítő robajja változott és néhány perc múlva kitört a Gellérthegy. A láva percek alatt a hegy lábához érkezett és nagy gyorsasággal hömpölygött az Erzsébethíd felé. Itt a rendőr kitérte karjait, de a láva nem engedelmeskedett a tilos jelzésnek, hanem bámulatos gyorsasággal kúszott át Pestre. Mikor a Kossuth Lajos uccához ért, már kivetették a lávadót, de ez sem keserítette el a lakosságot, mert mindenki a látótól rettegett. A Gellérthegy krátere okáda a tüzes lávát és a Körúton megszületett az első láva-incidens. Lávass Juci egyik rajongója előtt valaki Szokolay Olyt merte a legnagyobb operettszínésznőnek titulálni, mire az illető piszok kráternek nevezte a Szokolay-rajongót. Az incidensnek Kráter Lóránd vetett véget.

III. Óvintézkedések

Az „Uj Nemzedék” rendkívüli kiadása vastag betűkkel hirdette, hogy az egész dolgot a zsidók csinálták. A „Magyar Hírlap”-ban Feleky Géza ismertette az eddigi tűzhányó eseteket, de a cikk nem lett befejezve, mert mikor Feleky az 1217-ik évhez

ért, előtötte a láva. Minden lap közölte Bezzegh-Huszágh Miklós főkapitány rendeletét (fénykép mellékelve), amely megtiltja, hogy a lakosság a lávához hozzányuljon. A főváros is kitétt magáért, amennyiben meghosszabbította az ebzárlatot. A rendőrség is erélyes volt. Könyörtelenül betiltották azokat a darabokat, amelyekben a cselekmény forrpontra izzott. Az ügyészség elkobozta Móricz Zsigmond „A tűznek nem szabad kialudni” című regényét, a kereskedők pedig ilyen cédulákat tettek a kirakataba:

„Láva miatt nyolcnapos olesó vásár.”

IV. Közlekedés és kereskedelem

A villamosforgalom egyre emelkedett, mert a lakosság az óbudai hegyekre igyekezett. Olyan nagy volt a forgalom, hogy a margitszigeti lávasutat újból üzembe kellett helyezni. A láva árfolyama közben a tözdepalatához ért és előtötte az alacsonyan fekvő árfolyamokat. A lapokban nagy hirdetések jelentek meg a következő szövegekkel:

„Aki kint van a lávából, az biztossátsa be magát lávakár ellen.”

„Ha melege van a tűzhányótól, használjon „Szipéria” hűtőkészüléket.”

„Nagy láva-hét. Potom árak.”

„Házhoz jövök lávakárosultakat vigasztalni.”

A posta sem maradt tétlen. Minden bélyegre rányomták, hogy lávakárosultaknak külön két fillér.

V. A katasztrófa után

A katasztrófát követő napon fölerkezett Szegedről Móra Ferenc és megkezdte az ásatásokat. Nem látott egy élöleket sem és ezért nagyon meglepődött, amikor az Oktogon téren valaki megszólította:

— Kérem a jegyet.

Az illető egy elpusztíthatatlan autobuszellenőr volt.

Palásti László

Tömeges repülőkatasztrófa Csehországban

A napilapokból nem derül ki, hogy az utóbbi években milyen tömeges repülőkatasztrófa történt Csehország területén. Míg most egy statisztikai kimutatásból megtudtuk, hogy Csehországban minden száz lakosra egy katona esik. Na, most mondja Bernard Shaw, hogy szeretne Csehországban élni!

A Névtelen Katona Prágában

— Olvastad? A fegyverszünet tizedik évfordulóján Prágában nagy ünnepe volt a Névtelen Katona sírjánál.

— Hogyan? Hát a cseheknek is van névtelen katonájuk?

— Csakis! Neves katonáról én legalább nem tudok.

Vass József téved?

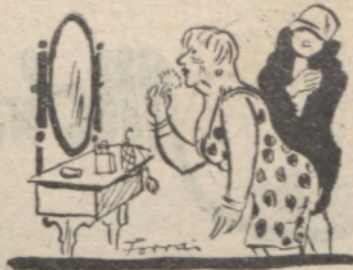
— Vass József azt mondta, hogy mindenki vitéz Magyarországon, aki dolgozik.

— Azt hiszem, téved a miniszter.

— Hogy-hogy?

— Teszem azt, Magyarországon nagyon sok drámaíró van és csak egy Vitéz van köztük: Vitéz Miklós.

Bratianu most Romaniuban szenved? ...

Barátnő: ... Hiába itt minden szépítgetés, Heilig-harisnya (Kazinczy ucca 7) nélkül úgy sem lesz sikered.

Kedves Borsszem Jankó!

Egy fiatalember meg akarja telefonálni egy nőismerősének, hogy jegyet vett a Nemzeti Színházba „A tábornok”-hoz. A hölgy nem érti.

— Hová? — kérdezi.

— „A tábornok”-hoz.

— Nem értem.

— Majd betűzőm — mondja az ifjú. — T: mint Tivadar, Á: mint Ábrahám, B: mint Balázs, O: mint Olga, R: mint Róbert, N: mint Nándor, O: mint Olga, K: mint kegyed.

A tihanyi visszhangnál

Bethlen István: Remélem, hogy a parlamenti beszédem után végleg elnémul a királykérdés!

A visszhang: ... Kérdés!

Jó lesz megjegyezni...

A kórház ápol. És eltakar minden visszaélést, ha nincs szigorú ellenőrzés.

— Mit gondolsz, milyen szivart szí Wekerle Sándor?

— No hallod, milyen szivart szíhat egy ilyen jovialis ember? Csakis Jovialest!

Külpolitika

az Andrássy-úti divatüzletben

— Mit szól, Komlós úr, az új román miniszterelnöknek ahhoz a kijelentéséhez, hogy ezentúl nem szabad lopni?

— Nagyon helyesen. Most már jöhetnek kuncsaftok hozzám Bukarestből is.

Nagyon izlett...

Pincér: Parancsol még egy pohár Ditt-Gott-likört?

Vendég: Nem. Hanem kérem a telefonkönyvet, meg akarom nézni, hogy hol lakom.

7

Hét modern gyógymód

rheuma, ischias, ideg, ütőérbaaj ellen.

Dr. RÉH ELEKTROMÁGNESSES GYÓGYINTÉZETÉBEN

VI, Vilma királynő út 11 sz.

KÉRJE A 7-ES PROSPEKTUST

Molnár Jenő tréfái

A huszonhetes ház

Rendőrtiszt barátom meginvitálta klubbeli asztaltársaságunk tagjait egy éjféli razzijára.

— Nagyon érdekes az ilyesmi, — mondta. — Valamennyien profitálhattok belőle.

A „profit” szót persze csak képletesen kell érteni, mert az asztaltársaság kivétel nélkül írókból, művészekből és néhány közéleti férfiből állt. Elfogadtuk a meghívást.

Éjfélkor fölkerekedtünk és autón a külváros egyik sötét, hepe-hupás uccájába hajtattunk a rendőrtiszt kalauzolásával. Öten voltunk: Szájassy, a híres politikus, Oroszlányi, a festő, Keményfi, a színpadi rendező, a rendőrtiszt meg én. Az ucca bejáratát nagyobb rendőri készültség tartotta megszállva. Egy marcona őrmester jelentkezett a rendőrtisztnél.

— Melyik a leghirhedebb ház? — kérdezte a tiszt.

— A huszonhetes, — felelte strammul az őrmester.

— Gyerünk!

Gyalogszerrel tettük meg az utat, a rendőrök zseblámpáinak világa mellett. Egy szót se szöltünk. Részint az ismeretlen borzalmak sejtése, részint a nyomasztó környezet valamennyiünket némává tett.

A huszonhetes elé érve, az első meglepetés az volt, hogy a földszintes, vakolatlan ház kapu nélkül ást az uccára. Beléptünk. Alig pár pillanatra mulva cösszanó, majd futó lépések zaja ütötte meg fülünket. Az elől haladó két revolveres rendőr magásra tartotta a villanylámpát: három alak körvonalai imbolyogtak a szennyudvaron.

— Hé, megállj! A rendőrség! — kiáltották harsányan embereink.

Mindháromuknak gyökeret vert a lába. Feléjük közeledtünk. Az őrmester igazolásra szólította fel őket. Kettő közülük felmutatta a munkakönyvét. Jelenleg munkanélküliek. A harmadik, nagybajuszú, hetednapos szakállú, őszbevegylő hajú férfi, nyöszörögve mondta:

— Tessék, kérem, a szobámba jönni. Ott vannak az irataim.

Bementünk. A csupaszn padlón egy rongyokba bugyolált asszony és három gyerek hevert. Bútor: semmi. A falak maszatosak, nedvesek. Megborzadtunk. Az ember igazolta magát. Állásnélküli magánhivatalnok. Négy esztendő óta egy fillért sem keres. Abból él, — már ahogyan él — amit a gyermekei összekoldulnak.

Nem bírtuk ki tovább öt percnél. De ez az öt perc egy életnek, magának az Életnek látszott. Anno 1928.

Másnap délután, amint kezembe veszem az estilapot, ezt olvasom:

„Szájassy éles támadása a képviselőházban a kormány ellen. A nyomorlakások kiűrtését és az inségadó fölemelését követelte. (Ez volt a cím. És most a szöveg:) Szájassy képviselő rendkívüli feltűnést keltő interpellációt intézett az összkormányhoz a munka- és állásnélküliek nyomora és megsegítése tárgyában. A kiváló szónoknak talán sohasem volt olyan elementáris hatása, mint ma, amikor megrendítő s egyben festői szavakkal ecsetelte az inségek helyzetét. Hogy milyen alapos és lelkiismeretes munkát végzett Szájassy, mi sem bizonyítja jobban, mint az a szociális és humanitárius szempontból föltétlenül dicséretreméltó elhatározása, hogy fáradságot nem kímélve, a saját szemével győződött meg a szerencsétlen emberek helyzetéről. Szájassy beszéde után percekig zúgott a taps. A kormánypártról is sokan gratuláltak neki. A folyosón csakhamar elterjedt a hír, hogy Szájassynak fogja felajánlani a miniszterelnök a népjóléti államtitkári állást.”

A klubban dörgő éljenzéssel fogadták a belépő Szájassyt. Mások a rendőrtisztnak gratuláltak:

— Nos, kapitány, most már biztos, hogy soron kívül főtanácsossá lépsz elő.

Oroszlányi, a festő, hóna alatt hatalmas vászonnal jelent meg. Letette az asztalra. Az éjféli razzijának az a részlete volt megörökítve rajta, amelyet a huszonhetes ház nyomorlakásán láttunk. Egy lelkes műbarát anynyira el volt ragadtatva a színes krétarajz élethűségétől, hogy nyomban

megvette ötszáz pengőért. Mikor ezt meghallotta egy másik műbarát, megrendelte a kép másolatát.

Másnap Keményfi, a színpadi rendező, örömtől sugárzó arccal állított be:

— Óriási sikerem van, barátaim. Mint tudjátok, most készülünk Gorkij „Éjjeli menedékhely”-ének felújítására és én rendezem a darabot. Egy jelenetet pontosan úgy állítottam be, ahogy a huszonhetes házban láttátok. A direktorom sírt a meghatottságtól és havi száz pengővel javította a gázsimat.

Harmadnap, mikor a szerkesztőségbe mentem, behivatott a kiadó.

— Végre! — mondta.

— Mi az, hogy végre? — kérdeztem.

— Végre egy olyan írást kaptam magától, aminek az egész országban visszhangja lesz.

— Hja... „A huszonhetes ház” című novellámat tetszik gondolni?

— Persze, hogy azt. Ezennel négy-szerez honoráriumot utalok ki érte. De ez még semmi. Ebből a témából regényt kell írni. Folytatásomat. Legkevesebb ötven folytatásban. Menjen kérem a pénztárhoz, már várja az előleg.

Az ámulattól megszedülve, még megköszönni is elfelejtettem a példátlan bőkezűséget.

A novella megjelenése után a következők gratuláltak nekem:

1. Szájassy népjóléti államtitkár,
2. Keményfi főrendező (aki időközben Hollywoodba kapott szerződést),
3. Oroszlányi festőművész, akit a kultuszminiszter nagy ösztöndíjjal Párisba küldött,
4. rendőrtiszt, illetve rendőrfőtanácsos barátom.

Igaz, majd elfelejtettem... A huszonhetes ház torzonborz magánhivatalnok-lakója az éjjel kiirtotta a családját. A rendőri jelentés szerint három napig éheztek. Oh, az élehetetlen! Egyedül ő nem profitált az éjféli razzijából.

— Pardon, ha nekem „Az ucca anyyala” kell, akkor vagy a Corvin-ba vagy a Kamará-ba, vagy a Capitol-ba megyek.

„NE LOPJ!”

O tempora, o mores!
 — Szól az öreg Mózes —
 Megmondta Akiba,
 Sarjaim rabija:
 „— Bár a világ haladt,
 Nincs új a Nap alatt.
 Mit olvastam máma,
 A reggeli számba',
 Hallá, fiam, Zipora,
 Hogy tanítanak jóra
 Enyves kezű mócot,
 Rögzött martalócot!
 Románia feje
 Lát mindenbe bele,
 Adja ott a hangot,
 És egy „új” parancsot.
 Szegény Románia,
 Nincs kleptománia!
 Fel fog sok áll kopni:
 Nem szabad már lopni!
 Mit haezer éve
 Tudtam már betéve,
 Kőbe is faragtam,
 Örökre leraktam:
 Avval jön a fiú,
 A szejdig Mánia.
 Nem ujjából szopta,
 Hanem csak szokásból
 Ezt is tőlem — lopta!”

—tey

Ezek is vitézek?..

ARANYKÖPÉSEK

Beszélgés közben gyorsan múlik az idő. Azért öregszenek meg a nők olyan hamar.

Hallgatsz? Úgy látszik, ma nincs senki, akiről rosszat tudnál mondani.

Régen a házasság a gyermekkel fizesztődött ki, ma azzal adósodik el.

A kisgyerek orra bizonyítja legjobban, hogy: nem mind arany, ami fénylik.

Karádi Emil

Amit a tőzsdén is jegyeznek

„A túlbuzgó fiatalember”-nek olyan nagy sikere van a Kamaraszínházban, hogy Vitéz Miklós vigjátékát már a tőzsdén is jegyzik. A szellemi értékpiacon ma is több Vitéz-kötés történt.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ.
 MOLNÁR JENŐ DR.

MŰVÉSZETI FŐMUNKATÁRS:
 GÁSPÁR ANTAL

LAPTULAJDONOS:
 BORSSZEM JANKÓ LAPKIADÓ RT.
 IGAZGATÓ: MOLNÁR EMIL
 SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
 VI. MOZSÁR U. 9. TEL.: AUT. 233-24.

NYOMATOTT
 BIRÓ MIKLÓS NYOMDAI MŰINTÉZETÉBEN
 VII. RÓZSA UCCA 25

A BORSSZEM JANKÓ

előfizetési árai:

Egész évre . . . 20 pengő — fillér
 Félévre . . . 10 pengő 50 fillér
 Negyedévre . . . 5 pengő 50 fillér

REB MENÁCHEM
 CICESZBEISZER
 SZÖRNYŰ ÁTKOZÓDÁSAI

ked is o te Gálad!

— Sose érjen téged olyan öröm, mint o Gerhard Hauptmann oreság fiát, hodj elváljon tüled o tied feleség!

— Halálad otán járjál te údj, mint oz edjetem: mindontalan zavarják meg o te nyogalmadat!

— Járjál te údj, mint o Nagy István oreság és esödöstül szakadjon rád oz áldás!

Talán ezért

— Mitől füstöl úgy a Vezuv, apuka?

— Mert újabban sok magyar dohányt importál Olaszország.

Maniu 3 feltétele

Maniu multkori kormányalakítási kísérlete meghiúsult és most csak azért sikerült, mert elejtette a három feltételt, amely az volt, hogy szerezzenek a Regátban egy 13 éves leányt, aki ártatlan, egy idős pópát, aki nem részeg és egy közhivatalnokot, aki nem lop.

Hosszas keresés után találtak egy ártatlan 13 éves leányt, de egy józan pópát csak kétheti kínos keresés után sikerült találniok. Amikor ez megvolt, elindultak a becsületes közhivatalnok felkutatására. Egy álló hónapi kutatás után végre megtörtént a csoda és találtak egy olyan miniszteri tisztviselőt, aki még nem lopott. Boldogan vitték Maniu elé, de mire odaértek vele, nagy baj történt. Nevezetesen az, hogy a pópa berugott és gyengéd barátságra lépett a 13 éves leánnyal.

Ezért nem vállalta a multkoriban Maniu a kormányalakítást.

A parlament folyosóján

— Már pedig én nem hajlok meg senki előtt.

— Nana, csak vigyázz, nehogy Bethlen fülébe kerüljön ez a kijelentésed.

— Miért?

— Mert majd elküld Pöstyénbe, ha nem hajlik a derekad.

Mit keresett Bethlen a baloldalon?

A napokban nagy feltűnést keltett a képviselőházban, hogy Bethlen István gróf a bársonyszéket elhagyva az ellenzéki baloldalon foglalt helyet. A miniszterelnök környezetéből azt a felvilágosítást kaptuk, hogy Bethlen az utóbbi időben nagyon nagyon melancholikus hangulatban van és a magányt keresi.

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1928 NOVEMBER 20. * 33. (3108.) SZÁM * HATVANEGYEDIK ÉVFOLYAM

Titkos Iona a Magyar Színházban — A „Végre egy úriasszony” előadásán —

— Hogy milyen pehhe van az embernek!.. Egyszer kapna Pesten egy tökéletes, kifogástalan szobalányt és arról is kiderüli, hogy primadonna!